

2023
LETNIK XXXI

9-10

Mir Odmev Medžugorja

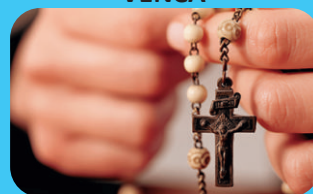
**MARIJA JE VODNICA
ROMARJEV**

**INTERVJU
SKUPNOST CENACOLO**

**MOLITEV ROŽNEGA
VENCA**

IZ VSEBINE REVIE

Sporočila Kraljice miru ... 4

Posvetitev - vabilo in molitev ... 5

Osrednja tema ... 7

Marija je vodnica romarjev

Intervju ... 13

Skupnost Cenacolo

Svetnik našega časa ... 19

Sv. Šarbel Makluf

Molitev ... 24

Rožni venec spreminja življenje
in smrt

Molitev rožnega venca ... 26

Želela sem izkusiti moč rožnega venca
Navdihujoča molitev

Medžugorske molitvene skupine ... 31

3. mladinski festival v Radencih ... 33

Pričevanje ... 36

V spomin ... 37

Vladka Žele

Obvestilo ... 38

Spodbude s. Emmanuel ... 39

Da bi vaše srce občutilo Boga ljubezni...

Marijini obroki ... 45

Romanja ... 46

Kolofon ... 47

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

Ne bomo uporabili svetlobnih napisov, utripajočih lučk in reklamnih trikov, ampak bomo s preprostimi besedami, predvsem pa z velikim veseljem povedali: **v Velesovem (župnija Adergas) bo prvo soboto v mesecu oktobru, torej 7. oktobra 2023, po petih mesecih priprave POSVETITEV Jezusovemu in Marijinemu Srcu.** Vabilo in posvetilno molitev najdete v reviji na str. 5 in 6. Prisrčno vabljeni vsi, ki ste se že odločili za to ali ki še boste stopili na to pot in se tako odzvali Marijinemu vabilu.

Marsikdo reče, da ga je tudi na romanje v Medžugorje povabila Marija. O romarjih in o tem, kako jih Marija vodi, povezuje in usmerja, govori tokratna osrednja tema. Intervju, ki ga objavljamo, želi obuditi spomin na pokojno s. Elviro (+ 4. avgust 2023), ki je s »svojo« skupnostjo Cenacolo ponudila pomoč marsikateremu zasvojencu.

Mesec oktober je mesec rožnega venca, zato objavljamo nekaj osebnih pričevanj o pomenu te molitve. V skoraj nenehni molitvi in češčenju Boga je svoje življenje preživel tudi svetnik Šarbel Makluf, ki ga tudi Slovenci počasi spoznavamo. Svoje življenje je hotel v največji možni meri spremeniti v prostor za Boga, izključno za Boga. Sedaj je mogočen priprošnjik!

Želimo si, da bi vas vse pripravljeno branje duhovno obogatilo in spodbudilo k dobremu, k še večji ljubezni do bližnjega in do Boga ter Matere Marije!

*Zdaj pa nam je Gospod, naš Bog,
naklonil za majhen trenutek milost,
da nam je pustil ostanek in nam dal
oporišče na svojem svetem kraju,
da bi nam naš Bog razsvetlil oči
in nam podaril malo življenjske moči
v naši sužnosti.
(Ezr 9,8)*

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti 25. avgusta 2023

»Dragi otroci!

V tem milostnem času vas kličem k molitvi s srcem.
Naj bodo vaša srca, otročiči, dvignjena v molitvi k nebesom,
da bi vaše srce občutilo Boga ljubezni,
ki vas ozdravlja in ljubi z neizmerno ljubeznijo.
Zato sem z vami, da vas vodim po poti spreobrnjenja srca.
Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti 25. septembra 2023

»Dragi otroci!

Kličem vas k močni molitvi.
Modernizem želi vstopiti v vaše misli in vam ukrasti
radost molitve in srečanja z Jezusom.
Zato, dragi moji otročiči, obnovite molitev v svojih družinah,
da bo moje materinsko srce radostno kot v prvih dneh,
ko sem vas izbrala in je bila dnevno-nočna molitev vaš odziv,
nebo pa ni bilo tiho, ampak je temu mestu obilno darovalo
milosti, mir in blagoslov.
Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

DRUŠTVO PRIJATELJEV MEDŽUGORJA - MIR SLOVENIJA VABI NA SLOVESNO
POSVETITEV MARIJINEMU IN JEZUSOVEMU SRCU **V SOBOTO, 7. oktobra 2023,**
V CERKEV MARIJINEGA OZNANJENJA V VELESOVEM (ADERGAS).

PROGRAM

- 9.00 Rožni venec
- 10.00 Sveta maša s posvetitvijo Marijinemu in Jezusovemu Srcu.**
Somaševanje bo vodil msgr. dr. Marjan Turnšek
- 11.00 Litanije Matere Božje in zaključek
- PRILOŽNOST BO ZA SVETO SPOVED.
VABLJENI!

POSVETILNA MOLITEV

Večni Oče, v Svetem Duhu se hočem posvetiti in izročiti Jezusovemu in Marijinemu Srcu, da bi bil vedno bolj predan in zvest tvoj otrok. Mati Marija, jaz _____ (ime) se danes izročim tvojemu brezmadežnemu Srcu. Sprejmi me v svoje materinsko varstvo in me vodi k svojemu Sinu Jezusu.

Gospod Jezus, po Marijinem brezmadežnem Srcu se posvetim in izročim tvojemu presvetemu Srcu. Upodobi moje srce po svojem Srcu, da boš ti vedno bolj živel v meni.

Presveto Srce Jezusovo, brezmadežno Srce Marijino, s to posvetitvijo in izročitvijo vama vračam ljubezen, ki sta mi jo izkazovala z vsem svojim zemeljskim življenjem, zlasti na Kalvariji, in mi jo izkazujeta še danes. Hkrati obnavljam svojo krstno posvetitev troedinemu Bogu: odpovem se grehu, zapeljivosti zla in hudemu duhu; verujem vse, kar nam je Bog razodel in kakor nas uči katoliška Cerkev.

Obljubim, da bom spolnjeval Jezusovo zapoved ljubezni do Boga in do bližnjega, Božje in cerkvene zapovedi ter se ravnal po nauku cerkvenega učiteljstva pod vodstvom Petrovega naslednika.

Trudil se bom odkrivati Božjo ljubezen vsem, ki je še niso spoznali.

S tem hočem prispevati k edinosti in rasti Cerkve. Rad bom molil rožni venec osebno, v družini in v drugih skupnostih ter s pobožnostjo prvih petkov in prvih sobot zadoščeval za svoje grehe in grehe vsega človeštva.

Presveto Srce Jezusovo, brezmadežno Srce Marijino, pomagajta mi, da bom sprejemal evangelij v svoje srce in ga živel v veri, upanju in ljubezni. Tako bo Jezus Kristus po svojem križu in vstajenju zame pot, resnica in življenje. Naj se hranim z nebeškim Kruhom in živim iz evharistične daritve, da bom premagal vsako zlo in vedno izbral življenje.

Poln zaupanja se zatekam v zavetje vajinih ljubečih Src. Obnovita ljubezen v meni. Varujta me v vseh nevarnostih in me po končanem zemeljskem romanju srečno pripeljita v večno domovino. Amen.

Osrednja tema

MARIJA JE VODNICA ROMARJEV

Medžugorje je kraj romanj in romarjev. V več kot 40 letih se je v tem hercegovskem kraju zvrstilo več deset milijonov ljudi in okrog milijon duhovnikov, slovenskih romarjev je bilo več kot 100 tisoč. Nekdanji župnik fra Jozo je večkrat poudaril, da smo Slovenci glede na število prebivalstva najbolj številno zastopan narod. V Medžugorje prihajajo ljudje, ki iščejo Boga, zdravje, odrešenje. Želijo dobiti moč in spodbudo za svoje življenje. To so iskalci, ki se zbirajo okrog Marije in Jezusa, v njihovi stvarni prisotnosti.

Medžugorski teolog fra Pervan pravi, da romar ni gost (262), prav tako ni verski turist, ki bi iskal verske in druge zanimivosti. **Pristen romar želi**

obnoviti svoje duhovno življenje. To pomeni, **da veruje na poti, po kateri hodi z obema nogama trdno na tleh.** Na romanju človek doživlja resničnost, da je popotnik na svetu in ta pot je že cilj. Zapuščati mora dom in se usmeriti proti tisti domovini, ki diha večnost.

Medžugorju daje **poseben romarski pečat Marija**, ki je spregovorila šestim vidcem in jih še vedno vodi v smeri razkritja skrivnosti in ponovnega spreobrnjenja nekdanj krščanskega sveta, ki se je izgubil v svoji samozadostnosti, razumarstvu in uživaštvu. Marija je usmerjena k Jezusu, Bogočloveku, ki ga je rodila na svet in ga v veri spremljala v življenju. Po vstajenju in vnebohodu

je skupaj z apostoli pričakala prihoda Svetega Duha, bila je zraven, ko se je začela Cerkev. **Češčenje Marije se je razmahnilo zlasti po 5. stoletju.** Takrat so se tudi začela romanja v svetišča, ki so posvečena njej.

Vera je romanje

Prvi, ki je romal v veri in zaradi vere, je bil **Abraham**. Gospod mu je naročil: »Pojdi iz svoje dežele, iz svoje rodbine in iz hiše svojega očeta v deželo, ki ti jo bom pokazal« (1 Mz 12,1) **Izraelski narod** je redno romal v jeruzalemski tempelj in tam častil Boga, se očiščeval grehov in prosil za blagoslov. **Marija** je po oznanjenju hitro odšla k sorodnici Elizabeti v Judovsko gričevje in nesla tja še nerojenega Jezusa. (Lk 1,39–45) Prav tako se je noseča odpravila z Jožefom v Betlehem zaradi popisovanja. (Lk 2) Nekaj časa za tem jo je čakal beg v Egipt, da so se izognili krvoločnemu Herodu. (Mt 2,13–15) **Ob Jezusu je hodila pot vere** in doživljala različna presenečenja, na primer ko je dvanajstletni Jezus ostal v templju med pismouki in se pogovarjal z njimi. Marijina pot vere je bila na poseben način preizkušena takrat, ko jo je Jezus odpravil domov in rekel, da so njegovi učenci tisti, ki poslušajo njegovo besedo in vanj verujejo. **Višek je ta pot doživela na križevem potu z Jezusom**, v Njegovem umiranju in pokopu, ko je edina verovala. Zato je lahko skupaj z Njim

stopila v velikonočno jutro in krščanski čas.

Krščanska duhovnost ni statična, ampak dinamična. Jezus je naročil apostolom, **naj gredo** po vsem tedanjem svetu oznanjat evangelij in naj kličejo ljudi k spreobrnjenju. (Mt 28,16–20) Če želimo spoznati Boga in prejeti Njegov blagoslov, moramo stopiti na pot, se premakniti, pustiti, kar nas vklepa in zapira. Podobno je tudi v človeških srečanjih. **Romanje pomeni odločitev, napor, osvoboditev, usmerjenost k določenemu cilju.** Posamezni romarji se združijo v veliko reko romarjev, čeprav roma vedno vsak človek sam, na svoj način, s svojo »zgodbo« in s svojimi željami.

Pristno romanje želi okrepiti in prečistiti človekovo duhovno in versko življenje. Z romanjem človek doživlja veliko resničnost, da je vse na zemlji giblivo, v iskanju novega in zapuščanju starega, v prečiščevanju od nepotrebne in usmerjanju v bistveno. Dokler potuje po zemlji, **ni nikoli na cilju, njegov mir je gibanje, potovanje.** Pot osvobaja z molitvijo in premišljevanjem, romar se sreča s sabo in z Bogom, kar se ne dogaja pogosto v njegovem vsakdanjem življenju. Na romanju premišljuje Sveto pismo in opravi inventuro o sebi, svetu, skupnosti, o odgovornosti, ki jo ima. Pri tem mu pomaga skupnost, s katero deli pot in ima načrt, od katere prejema

podporo in milost.

Razvoj romanj

Romanje je ena bistvenih razsežnosti verskega življenja ter posebna oblika pobožnosti. V prvih stoletjih je bil cilj romanj **zlasti Jeruzalem**, potem tudi egiptovska puščava s svojimi puščavskimi očeti. Ob njih so se romarji učili krščanskega življenja in se spreobračali. Romali so tudi na grobove apostolov in mučencev. V drugem tisočletju so se zaradi ovir in težav na poti v Sveto deželo romanja usmerila na druge svete kraje. Ljudje so posebej radi šli **k sv. Jakobu v Santiágo de Compostéla**, na tedanji kraj sveta (*finis terrae*), pa tudi v **Rim**, na grob sv. Petra in Pavla, v **Köln** in drugam. Po odkritju Amerike je zaživel svetišče **Gvadalupe v Mehiki**. Sploh so se romanja v Marijina svetišča razmahnila v 16.

stoletju.

Protestantizem je romanjem ostro nasprotoval, zlasti ker so bila romanja v Rim povezana s prakso odpustkov. V 17. stoletju pa so romanja med katoličani spet zaživila, okrepilo se je češčenje Marije in svetnikov. Močna spodbuda za romanja so od 19. stoletja dalje Marijina prikazovanja na različnih krajih: v **Parizu (Rue du Bac)**, v **La Salette**, **Lurdu**, **Fatimi** in **drugod**.

Marija se je tu razodela **kot Mati in prerokinja. Tolažila je in opominjala**. Njena prikazovanja so bila odgovor na odpad od vere in Boga v zahodnem svetu ter klic po spreobrnjenju. K tem ljudem je pristopila blago in usmiljeno. Kot mama se je dotaknila ljudi in jih odprla za srečanje z Jezusom ter osebno spreobrnjenje. **Bila je potrpežljiva Mati, da so mogli mnogi**

najti mir, tolažbo, gotovost v veri in odprtost za svoje poslanstvo. Morda se je zdelo, da so po drugem vatikanskem koncilu romanja in češčenje Marije malo zamrla, pa je v zadnjih desetletjih to spet oživelo. Koncil je poudaril, da je **Cerkev Božje ljudstvo na poti**, ker nimamo stalnega bivališča na zemlji, ampak v nebesih. »**Cerkev nadaljuje svoje romanje med preganjanji sveta in tolažbami Boga.**« (C 8; prim. De Civ. Dei XVIII) To še posebej čutimo na romanju, ko smo osredotočeni na sveti kraj in ko smo z vsem, kar nam posreduje Božjo milost, usmerjeni v presežnost, večnost.

Marija je prerokinja, Mati in varuhinja, ki kliče na pot in k spreobrnjenju. Če je po kači Eva človeka oddaljila od Boga, ga Marija zopet kliče k Njemu. Vsak si želi živeti polneje in se osvoboditi spon greha, ki jemlje moč. Zato more po Mariji najti stik z Jezusom in Očetom. Marija je nevesta Svetega Duha, ki krajša razdalje med ljudmi in Bogom. Matere, ki prinaša življenje, toplino, ljubezen, ni mogoče zavrniti.

Čedalje večje število romarjev je povezano s potrebo po napolnitvi praznine, ki jo okušamo v današnjem času. Treba je vsaj **občasno 'napolniti baterije' milosti in življenja ter se otresti vseh navlak greha in slabih navad.** Tudi življenje samo kliče po tej poživitvi.

Kultura, ki raste ob Mariji, je

protiutež kulturi tega sveta, denarja, bega, navideznih svetov, uživanja, razpuščenosti **in kulturi praznine.** Pri Mariji doživljamo sprejetost in ljubezen, življenjske stvari dobijo svoje pravo mesto, preseženi so kratkotrajni in nepomembni užitki. Marija je tudi mirno zatočišče za depresivni in živčni svet. Marija je torej spremljevalka romarjev, *hodegetria*, je tista, ki nam pripravlja veselje, ob največjih preizkušnjah pa je sočutna Mati. Njeno poslanstvo vodi k Jezusu – tako kot nekoč v Kani. (Jn 2,1–12) V njenem dinamičnem zavetju in materinstvu rastejo novi odnosi Jezusovih bratov in sester na poti.

Romarji odkrivajo Božjo milost

Ko govorimo o Medžugorju, se moramo zavedati, **da ta pojav in dogajanje povezuje več deset milijonov romarjev**. Ti ljudje so zapustili svoje kraje in naredili dolgo pot, da so mogli biti prisotni pri milostnem dogajanju v tem prostoru. Marsikdo se sprašuje, **kaj iščejo ljudje sredi tega prav nič privlačnega kamenja in trnjevega grmičevja**. In vendar ljudje čutijo duhovne vzgibe, ki jim ne dajo miru. Dozorevajo v njih in jih vlečejo na pot. Prevladujoča kultura užitka in »odklopa« ter kariere in uspešnosti nima odgovorov na temeljna vprašanja in ne prinaša notranjega miru. Zato **se želijo ti ljudje pognati iz vsakodnevnih kolesnic nezadovoljstva**. Hočejo narediti korak iz tega in se obnoviti v globinah. Želijo, da bi v njih zavladata svoboda duha, da bi hodili tja, kamor morajo iti.

Sveti kraji so kot osvežujoči izviri, ob katerih se ljudje napolnijo z milostjo. Do tam pa sta potrebna pot ter napor. Vožnja in potovanje sta namreč povezana s potrpežljivostjo in duhovno potjo, ki prečiščuje in pripravlja romarje. Romarji molijo rožni venec, berejo Sveto pismo, poslušajo medžugorska sporočila. Nekateri z drugimi delijo tudi svoje verske izkušnje.

V človeku je vedno prisotna želja po pristnosti in svobodi. Tudi Izraelci so romali v Jeruzalem in s tem potrjevali

svojo istovetnost, da so to, kar so. O tem govorijo nekateri spevi (psalmist žalosten pravi, da je v tujini, in se veseli, ker bo naslednje leto v domovini). V Apokalipsi je **Jeruzalem središče vseh potovanj in povezav**, je cilj človeškega romanja, nebeški Jeruzalem, ki bo povezan z drugim Kristusovim prihodom. Jeruzalem tako ostaja mesto hrepenenja in izpolnitve.

Romarji se osvobajajo minljivosti in prevladujočega mnenja

Romarji doživljajo minljivost življenja, negotovost in ranljivost. **Ker pa gredo pogumno na pot, premagajo zagrenjenost, dvome, strahove**, izloči se navlaka in osebno jedro zadiha, postane izvir in da moč za obnovo. To je pot iz odvisnosti in vklenjenosti, iz nemoči in porazov v svobodno in pristno življenje. Pot osvoboditve je prijetna, čeprav je naporna in včasih zelo grenka.

Romar se sooči z resnico o sebi in s skušnjavami, ki so kot ovire ali se ponujajo kot bližnjice. Ker je pot osvobajanja odprta in ker je dar, nikoli ne more biti vse načrtovano, potrebna je elastičnost, ki sprejema pobude Svetega Duha, pa tudi človeške nasvete in molitveni premislek. **Romarjem se odpirajo oči in srca, iz tega nastajajo življenjske zmage in spreobrnjenja k Bogu**. Iščejo Boga, ki se bliža v njihovo življenje, zato že sama pot, čeprav je

tevegana in naporna, prinaša določeno varnost in občutek miru. Zavedajo se vsega, kar jim je podarjeno, vedno bolj gledajo nase in na življenje z Božjimi očmi. Marsikaj, za kar so si do nedavnega prizadevali, ni več potrebno in smiselno. **Tako rastejo v modrosti in odkrivanju širšega obzorja**, ki je mnogim zakrito. Prenesejo pritiske, ki jih želijo odvrniti od pogleda v večnost in od poslednjega cilja. V prekaljeni veri zaupajo in jih ni strah svoje poti. Prav tako si ustvarijo zdrav odmik od stvari, oseb in prevladujočega mnenja, rešijo se šablon in sodb okolja, da so svobodni in usmerjeni v bistveno.

Romarji govorijo skupen jezik

Fra Pervan pravi, **da romarji govorijo jezik, ki ga navdihuje Sveti Duh.** (84) V Medžugorje prihajajo romarji od vsepovsod, ne razumejo se z govornim jezikom, ampak s srcem, z gestami. Čutijo, da so jim ljudje

blizu in naklonjeni. Prežeti so z Božjo milostjo, ki jih povezuje. Vsak ima svoje mesto in je sprejet. To čutenje je pomembno, da se romarji lahko očistijo od težkih stanj, brezizhodnosti, da dobijo pomiritev in veselje prvih začetkov. **Medžugorje je prostor povezovanja in ne izključevanja**, prostor svobode ter ustvarjalnosti. Ljudje odkrivajo svoje dostojanstvo, poklicanost in zaslutijo, kako naprej.

Predvsem pa romarji molijo; s tem ustvarjajo odprto bližino z Bogom in ljudmi. Vsi molijo k istemu Bogu in v istem Duhu. Skušajo slediti Kraljici miru, ki v tem kamnitem in suhem kraju kaže pot v resnično domovino. Tu se krepita vera in ljubezen. Romanje postane izhod v svobodo in novo življenje. Če romarji doživijo veliko Božje ljubezni, jo morejo tudi prinesiti v domovino in zaživeti v njenem duhu.

Primož Krečič

Intervju **SKUPNOST CENACOLO** **NEOMAJNO ZAUPANJE V BOŽJO PREVIDNOST**

V začetku letošnjega avgusta je umrla s. Elvira, ustanoviteljica Cenacola. To je skupnost, v kateri se skušajo posamezniki, ki se vanjo vključijo, rešiti tiste oblike zasvojenosti, ki ogroža njihovo resnično osebno svobodo. Ko je bila skupnost ustanovljena, je bila najpogostejša oblika zasvojenosti odvisnost od drog, danes pa so morda še hujše druge oblike zasvojenosti: odvisnost od pametnega telefona, videoiger, družbenih omrežij (Facebook, Instagram, Tik Tok ...), od iger na srečo.

Skupnost Cenacolo je s svojim programom močno prisotna tudi v

Medžugorju. Imajo svoja notranja pravila, a se vključujejo tudi v različne dejavnosti in duhovno življenje romarskega kraja (priprava živih jaslic, sodelovanje na Mladifestu, pri svetih mašah, pomoč invalidnim romarjem ...). Mnogi naši bralci ste to skupnost med svojim romanjem tudi obiskali in prisluhnili pričevanju katerega od članov.

Intervju z Italijanom Albinom, ki je tudi šel čez program Cenacola, objavljamo v spomin na s. Elviro in v zahvalo za njeno prizadevanje, da bi tistim, ki so postali žrtve zasvojenosti, pomagala samo z molitvijo, zaupanjem v Božjo previdnost in neomajno vero v Jezusa Kristusa.

Albin, kako dolgo ste bili v skupnosti Cenacolo?

Član skupnosti sem bil pet let, več kot osem let pa sem bil vanjo vključen kot prostovoljec, pomočnik, in sicer v ZDA.

Kakšno je bilo vaše življenje pred srečanjem s skupnostjo?

Izhajam iz dobre družine, ki me je skušala naučiti pravih, resničnih vrednot. Kot najstnik sem pogosto zahajal v župnijo, tako kot mnogi mladi tistega časa. Ko sem bil star okoli 17 let, pa sem se začel upirati družbi in družini. Začel sem se družiti z mladimi, ki so radi izzivali in kazali svoje upornišтво. Vse to se je počasi, a vztrajno povezovalo z lahkimi drogami. Takrat so droge šele »začele svoj pohod«, posebej na podeželju ... Malo nas je bilo in mislili smo, da bomo s pomočjo mamil lahko spremenili svet. Toda to je bila velika laž! Namesto da bi spremenili svet, smo spremenili sebe in postopoma postali sužnji droge.

Zakaj ste začeli jemati droge?

Začel sem, ker sem mislil, da sem boljši od ostalih. Bile pa so mi tudi sredstvo za skrivanje strahov in pomanjkljivosti, ki sem jih imel kot najstnik. Droge sem sprejel kot tiste, ki so polnile vse praznine mojega življenja.

Zakaj ste šli v skupnost?

Pravzaprav me je tja pripeljalo trpljenje, ki so mi ga povzročale droge. Kot sem že rekel, najprej je z

drogo vse "idealno", se pa to hitro spremeni v suženjstvo. V mojem dolgem obdobju odvisnosti sem bil velikokrat na tleh, vendar se mi je, tako ali drugače in ob podpori domače družine, zdelo, da vendarle gre na bolje, dokler se moj idealistični svet ni popolnoma porušil. Vedno sem bil prepričan, da se bom zmozel izvleči sam, zase sem našel mnoga opravičila, vendar pa sem prišel do točke, ko se je mi zdelo, da se bo zemlja vsak trenutek odprla pod mojimi nogami (in me pogoltnila). Izgubil sem vse, v meni ni bilo življenja, bil sem v temi. In tedaj sem prosil za pomoč.

Kako ste izvedeli za Cenacolo in kako ste se prvič srečali s s. Elviro?

Za Cenacolo sem slišal, ker je bila matična hiša v bližini vasi, iz katere prihajam, in sta dva moja prijatelja vstopila tja takoj na začetku. Moje prvo srečanje s s. Elviro je bilo naključno. V skupnost sem šel obiskat bratranca (zdaj je duhovnik skupnosti Cenacolo). Po kratkem ogledu hiše sva naletela na s. Elviro, ki je prihajala iz kapele. Ne da bi me sploh vprašala po imenu, je začela vpiti name in mi dopovedovati vse mogoče stvari. Ne spomnim se dobro vseh podrobnosti in jih ne bi rad ponavljal, a lahko si mislite! To ni bil miroljuben pogovor, mojo pozornost pa je pritegnila moč njenega glasu in dejstvo, da je bilo vse, kar je rekla, res!

Zagotovo bi kadarkoli drugič odšel in jo pustil vpiti, a sem ostal do konca. Nisem pa še bil pripravljen narediti odločilnega koraka, pred mano je bilo še potovanje v Indijo ... Toda besede s. Elvire so ostale v meni in šele leto kasneje sem, bolj obupan kot kdajkoli prej, končno vstopil v skupnost.

Kaj je karizma skupnosti, njeno poslanstvo?

Karizma skupnosti je trdno verjeti, da lahko z vero v Boga in z Božjo besedo spremenimo svoje življenje. Samo na tej podlagi zmoremo verjeti v mlade, verjeti v to, da se tisti, ki so bili nekoč izgubljeni, obupani, uničeni in iz družbe odrinjeni, lahko vrnejo nazaj v življenje in spet verjamejo vase, saj skupnost verjame vanje.

Kako se je ta skupnost "rodila"?

V redovnem življenju s. Elvire Petrozzi je bila ves čas prisotna želja pomagati mladim, sploh ker je bilo v tistih časih zelo malo ustanov, ki bi

skrbele za odvisnike od drog. Ona je čutila to potrebo, a je morala čakati na dovoljenje svojih nadrejenih, da bi karkoli začela. V mestu Saluzzo je bila velika vila. Bila je zelo stara in dotrajana in v njej že leta nihče ni živel. Prav ta vila je kasneje postala »matična hiša« skupnosti. S pomočjo s. Elvire in nekaterih laikov iz mestne skupnosti se je Cenacolo rodil poleti 1983, na praznik Karmelske Matere Božje. Kako naj bi bilo vse skupaj organizirano, takrat niti s. Elvira ni vedela, a tu je bilo novo upanje in popolno zaupanje v Božjo previdnost. Sledila je navdihu Svetega Duha. Za skupnost Cenacolo bi lahko rekli, da je kot odgovor nežnega Boga Očeta na obupan krik mnogih mladih, utrujenih, nesrečnih, zasvojenih z mamili, tistih, ki so iskali srečo in pravi smisel življenja.

Kaj se zahteva od nekoga, ki ima težave z drogami, pa želi postati del skupnosti?

Da ti dovolijo vstop, moraš imeti nekaj razgovorov in nato preživeti nekaj poskusnih dni v različnih hišah skupnosti. Razgovore z novimi kandidati imajo isti mladi ljudje, ki so bili nekoč sami zasvojenci in zdaj živijo v skupnosti, saj so bili nekoč v enakem položaju kot oseba, ki stoji pred njimi in prosi za pomoč. To ustvarja drugačen odnos ... Kdo namreč lahko bolje pozna odvisnike kot tisti, ki so to bili nekoč tudi sami? To je lahko zelo dolg proces, vendar

je v celoti odvisen od volje posameznika, da spremeni svoje življenje, in od tega, ali je res padel do dna.

Na kaj se opira skupnost, da pomaga mlademu človeku iz zasvojenosti?

Ni posebnih terapij, dolgih tečajev, plačanih specialistov ... Osnova je »Jezusova terapija«, torej začeti novo pot vere. Na začetku ni lahko, saj je pred prihodom tja večina mladih izgubila vse, kar so imeli, tudi vero vase. Pot spremljajo delo, predvsem ročno, disciplina, vztrajnost, požrtvovalnost, resnica, ponižnost ..., z eno besedo krščanske vrednote. Zato našo skupnost imenujemo »šola življenja«.

Kakšna je vrednost žrtve v skupnosti?

V skupnosti ni nobenega posebnega udobja. Pohištvo je zelo preprosto, ni televizije, radia, revij, glasbe, ni

dekleta, ni žene. Ne moreš delati, kar hočeš, ker ne moreš uporabljati svobode, ki si jo imel prej. Današnji mladi imajo vse, kar si želijo, nihče pa od njih nič ne pričakuje, po ničemer jih ne vpraša, še manj pa od njih zahteva. Mnogi so zaradi občutka, da so nekoristni, nesrečni, čeprav se morda ne začnejo drogirati. Družba in družina nista več zahtevni in žal nastajajo generacije mladih, ki jim je treba samo vse dati in v vsem ustreči. Ko pridejo k nam, jih prosimo, naj se popolnoma prepustijo, ker verjamemo v njihovo vrednost, v najboljše v njih.

Zakaj jih to prosite?

To je del našega skupnega življenja, ki jim pomaga kot priprava, "trening" za prihodnje življenje, ko bodo imeli družino, otroke, ki jih bodo morali poslušati in zaradi katerih se bodo morali zbujati sredi noči in pomagati

svojim ženam. Treba bo zgraditi hišo, v ta namen se naučijo različnih del ... Ko poslušajo svoje brate, žrtvujejo ure spanja ponoči; prosti čas žrtvujejo, da si lahko operejo svoje obleke ...

Kako jim to pomaga v njihovem položaju?

Pomaga jim pozabiti nase in na svojo sebičnost.

Od česa pa živi skupnost?

Živi od Božje previdnosti. Ohranja se z zaupanjem v to, da nas Bog ne bo zapustil, vendar to ne pomeni, da sedimo križem rok in čakamo. Osem ur na dan je treba trdo delati, jemo, kar imamo, in se učimo preživeti brez različnih stvari, če jih nimamo, ne da bi se pritoževali nad tem. Ne hodimo v supermarkete, vso hrano, ki jo imamo, prinesejo ljudje, katerih velikokrat sploh ne poznamo. Obdelujemo zemljo in se učimo ceniti

njene sadove. Kot sem vam že povedal, smo bili mnogi zelo razvajeni.

Kaj pomeni »živeti od Božje previdnosti«?

Pomeni zaupati v Boga, ki je z nami in ki bo poskrbel za nas. In to doživljamo vsak dan v vseh naših bratovščinah po vsem svetu. Za Boga ni ovir.

Zakaj ste se odločili živeti od Božje previdnosti?

S. Elvira se je hitro odločila za tak način življenja, ker ni hotela sprejeti državne pomoči. Ne želimo imeti nobenega nadzora nad našim delom.

Glede na to, da vas je toliko (čez 70 bratovščin po vsem svetu), ali ni bilo to veliko tveganje?

Če zaupamo v Boga, ni nobenega tveganja. Če bi s. Elvira morala spet začeti, bi brez pomisleka storila enako.

Kakšno mesto imajo Bog, evharistija in molitev v vaših skupnostih?

Bog je živa navzočnost v vseh naših kapelah. Molitev je središče življenja naše skupnosti, brez nje bi bili skupnost kot mnoge druge. Dan začnemo ob šestih z molitvijo rožnega venca na kolenih, v zahvalo za dar življenja. Imamo nedeljsko mašo, med tednom pa jo imamo samo, če je z nami kakšen duhovnik. V vseh naših hišah je nenehno češčenje Najsvetejšega in vsak trenutek dneva vemo, da nekdo nekje moli za nas.

Kakšen je pomen Device Marije v vašem življenju?

Zelo sem vdan Mariji, ker nas vodi in varuje, v skupnosti in zunaj nje. Vsak dan molim rožni venec, to je nenehna molitev k Mariji, naši Materi.

Kakšen pomen ima delo?

Delo je v skupnosti res pomembno, saj pripravlja pot za prihodnost. Prej smo mnogi pogosto menjavali delo, nismo bili odgovorni in nismo želeli delati. V skupnosti smo se naučili najrazličnejših del, tudi tistih, ki nam niso bila všeč. Pri raznih opravilih in delih se menjujemo, tako da se res lahko vsak čim več nauči. S tem se krepi tudi naša vztrajnost in potrpežljivost.

In prijateljstvo?

Naučimo se resničnega prijateljstva, brez kakršnih koli interesov. Z drugimi fanti živimo v istem okolju

štiriindvajset ur na dan. In tudi če nekaterih od njih ne prenašaš, živiš z njimi in se naučiš biti njihov prijatelj. Povemo si resnico in to ustvari pravo prijateljstvo brez kakršnihkoli kompromisov.

Kaj bi pomagalo mladim, da ne bi posegli po drogah (in drugih oblikah zasvojenosti)?

Mislim, da je pot k temu v družinah. Še enkrat bi morali razmisliti o pomenu in prakticiranju pogovora, o pomenu žrtvovanja, ki ga družina lahko zahteva od otrok, o tem, kako premagovati strah. Dandanes jim je dano vse. Preveč je svobode: imajo lahek dostop do televizije, računalnika, glasbe, kjer je mnogo napačnih sporočil, ki begajo otroke. Postanejo izgubljeni. Vera v družini naj bi tudi olajšala dialog z Bogom. Problem našega časa pa je pogosto ta, da družine velikokrat razpadejo, tisti, ki plačajo sebičnost staršev, pa so otroci.

Kaj bi rekli mlademu človeku, ki ima težave z drogami, alkoholom ali drugimi oblikami odvisnosti?

Rekel bi mu, naj gre v skupnost, ker se sam ne bo mogel izkupati iz težav. Nekaj časa jih lahko nekako prikriva, vendar je težava v resnici v njem in jo nosi s sabo, kamorkoli gre.

Prevod in priredba: Mirjam Sterle

Foto: FaceBook, profil Zajednica Cenacolo Hr

Vir: <https://www.homeofthemothor.org>

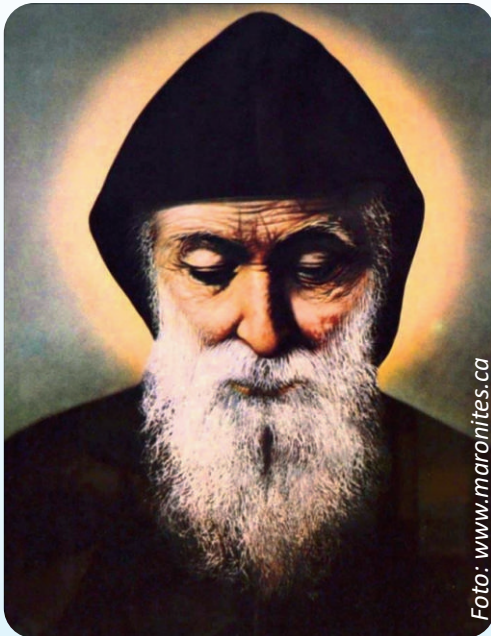

Svetnik našega časa

SV. ŠARBEL MAKLUF

(8. 5. 1828–24. 12. 1898)

zaščitnik družinske molitve, bolnikov in svetnik vere, upanja in miru

»Varujte svoje družine in obvarujte jih pred spletkami hudobnega, naj bodo napolnjene z Božjo prisotnostjo. Varujte jih z molitvijo in dialogom, z medsebojnim razumevanjem in odpuščanjem, s poštenostjo in zvestobo, predvsem pa s poslušanjem. Prisluhnite drug drugemu z ušesi, očmi, srcem, usti in odprtimi rokami in naj bo hrup sveta proč od vaših domov, ker je kot divja nevihta in siloviti valovi; ko enkrat vstopi v dom, bo vse razmetal in vse uničil. Ohranjajte toplino družine, saj je toplina vsega sveta ne more nadomestiti.«

Vse pogostejše lahko tudi pri nas slišimo za svetnika iz Libanona z nenavadnim in zanimivim imenom, za sv. Šarbela. Zgodba njegovega zemeljskega življenja po skoraj 200 letih od njegovega rojstva še vedno vzbuja pozornost povsod po zemlji, saj število čudežev na njegovo priprošnjo, njegovih častilcev in ljudi, ki se mu priporočajo iz dneva v dan, stalno narašča. Tudi v Medžugorju lahko med spominki zasledimo slike tega svetnika, najdemo pa celo olje, ki ga menihi iz Libanona prinesejo vse do Medžugorja, za bolnike in pomoči

potrebne.

Poglejmo nazaj v zgodnje devetnajsto stoletje, v čas, ko je Libanon užival v redkih desetletjih miru, Evropa pa se je spopadala z nenehnimi družbenimi, političnimi in gospodarskimi posledicami francoske in industrijske revolucije.

V najvišji vasi na Bližnjem vzhodu, v Beqaa Kafri (1650 m n. v.), je v majhni hiši na najvišjem hribu vasi živela družina Makhoulf. Hiša je bila visoka deset metrov in široka pet metrov. Stene so bile zelo debele, da so pozimi ohranjale toploto. Narejena je

bila iz lesa in zemlje, tako kot vsaka druga tradicionalna libanonska hiša. Vsakič, ko je snežilo, je moral nekdo odmetati sneg s strehe, da se ta ne bi podrla. Z oken hiše je bilo mogoče videti svete kraje in cedre v dolini Kadiša, ki so eden zadnjih ostankov obsežnih gozdov libanonske cedre, omenjene v Svetem pismu več kot stokrat. Molitev maronitov (krščanske skupnosti vzhodnega obreda, nastale v 4. st.) pa je odmevala iz bližnjih cerkva in samostanov. Podnebje je ljudi prisililo v trdo delo, da so premagali sneg, meglo, dež, strme pečine in hribe. Po svojih najboljših močeh so obdelovali zemljo in se tako preživljali.

V družino Makhlouf je 8. maja 1828 prijel Youssef, po naše Jožef. Bil je peti otrok Antona in Brigitte Makhlouf, ki sta imela tri fante in dve deklici. Ko je bil Jožef star komaj tri leta, je moral njegov oče na prisilno težko delo, od koder se na žalost ni več vrnil, saj je umrl. Jožef je obiskoval župnijsko šolo in skrbel za krave. Že kot otrok je veliko molil in premišljeval o Bogu. Stric, ki je prevzel skrb za družino, si je želel, da bi fant delal z njim, njegova mati pa si je želela, da se poroči. Jožef pa je imel druge načrte in je leta 1851 odšel od doma v oddaljeni samostan, ne da bi komurkoli kaj rekel. Stric in mati sta ga šla iskat, a ga nista mogla prepričati, da bi se vrnil. Svoje meniške zaobljube je izrekel

novembra 1853 na slovesnem obredu, ki je bil zaprt za javnost in prepovedan celo njegovi družini. Posvečen je bil v duhovnika in 19 let je bival v samostanu sv. Marona. Redovniško ime Šarbel si je nadel po škofu in mučencu iz leta 107.

Oče Šarbel je bil predan molitvenemu življenju, delu in kontemplaciji. Že za časa samostanskega življenja je postal znan po čudežu s svetilko. Neke noči je prosil brata meniha, naj napolni njegovo oljno svetilko. Brat se je želel pošaliti, zato je oljno svetilko namesto z oljem napolnil z vodo. Ko je oče Šarbel prejel oljenko, se je bratu prijazno zahvalil. Brat se je skril za vrata, da bi lahko opazoval, kaj se bo zgodilo. Na njegovo veliko presenečenje je oče Šarbel ob prvem poskusu prižgal oljenko, ki mu je potem svetila pri delu. Brat je hitro stekel do predstojnika in mu vse povedal. Predstojnik je šel k očetu Šarbelu in mu rekel: »Ali veš, da je

Cerkev sv. Šarbela

Maronitski samostan

brat napolnil tvojo oljno svetilko z vodo, da bi se pošalil s tabo?» Odgovoril mu je: »Ne, nisem vedel.« Predstojnik je odprl oljno svetilko in vtaknil prst v posodico, da bi videl, kaj je notri. Presenečen je ugotovil, da je res voda. Očetu Šarbelu je rekel: »Bog te ljubi in te je napolnil s Svetim Duhom, ti si popoln zgled za svoje sobrate menihe, brate in skupnost«. Stroga askeza in globoka povezanost z Bogom sta še naslednjih 23 let zaznamovala njegovo meniško življenje.

Leta 1875 je Šarbel dobil dovoljenje, da lahko živi kot puščavnik. Odšel je v zanemarjeno in skoraj propadlo kolibo, ki je ni zapustil vse do konca svojega življenja. Bila je 2,75 m dolga, široka 2,10 m in visoka 2,55 m. Imel je kotel za kuhanje, vrč za vodo, slamnato košaro, napolnjeno s hrastovimi listi, in odejo iz blaga. Za spanje je služil kos lesa, prekrit s

platnom. Ob koči je bila kapelica. Najprej je moral pospraviti in očistiti s plevelom zaraščen vrt. En del vrta je obdelal, kolikor se je dalo, za sajenje zelenjave in zdravilnih rastlin. Obstaja dokument o tem, da je kraj rešil pred uničujočimi kobilicami. Blagoslovil je vodo, ki so jo razdelili med kmete. Vsa blagoslovljena polja so bila rešena hude nadloge.

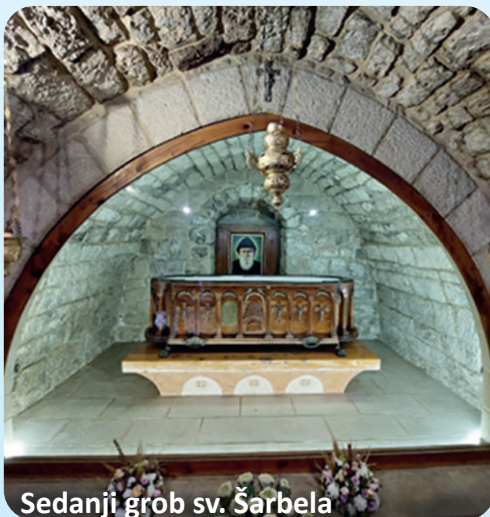
Svojo dušo je v starosti 70 let na sam sveti večer, 24. decembra 1898, izročil Bogu. Prav do konca je odklanjal vsakršne priboljške pri hrani in boljše ležišče ...

Na dan njegove smrti je čudežno ozdravel mladenič Sabo Tannuss. V spremstvu svoje matere je prišel v samostan ravno takrat, ko se je razširila novica o svetnikovi smrti. Mladeničeva mati je bila žalostna, ker je mislila, da so prišli prepozno, zato se je želela vrniti, toda sin je želel videl truplo očeta Šarbela in se ga

dotakniti. Okoli tretje ure popoldne mu je uspelo. Položil je Šarbelovo roko na svoje prsi in goreče molil. Popolnoma je ozdravel. Drugi čudež je bila svetloba, ki je 45 dni in noči utripala okoli groba. Na grobu je bil tudi poseben vonj. Samo v prvih treh mesecih po smrti očeta Šarbela je bilo na njegovo priprošnje zabeleženih 350 ozdravitev. Priporočajo se mu ne le kristjani, ampak tudi muslimani.

Predstojnik vseh samostanov libanonskega območja je poročal patriarhu maronitske skupnosti Eliasu Hoyeku o glasu svetosti in ozdravljenjih. Prosil je za dovoljenje, da odpre grob in prenese njegovo telo v novo grobnico. Patriarh je odobril. Ko so v prisotnosti opata samostana in številnih vernikov odprli Šarbelov grob, so našli njegovo truplo popolnoma nedotaknjeno, bilo je enako kot na dan njegove smrti. Dali so ga v leseno krsto in ga

Sedanji grob sv. Šarbela

prenesli v nišo samostanske kapele. Poleg videza je bil prisoten še en fenomen. Telo pokojnega Šarbela je izločalo mešanico rdeče in bele tekočine. V kapeli je bilo jasno čutiti vonj po krvi. Menihi so ga dvakrat na teden preoblačili in čistili sledi krvi, nato pa so ga prestavili v nov grob.

V začetku leta 1950 so na Šarbelovem grobu opazili nenavaden pojav. Nekakšna lepljiva tekočina je tekla iz enega vogala groba. Tako so po 24 letih spet odprli grob. Pri tem so ugotovili, da se izločanje posebne tekočine sploh ni ustavilo. Zaradi tega je bil del obleke poškodovan, cinkov valj pa razjeden. Enake poškodbe so se pokazale na nogah krste, na lesu in zunanji pločevini. Znanstveniki so ugotovili, da je obleka ostala nepoškodovana, prav tako dva dokumenta v cinkovi cevi.

Oče Šarbel je bil razglašen za blaženega 5. decembra 1965. Isti papež, Pavel VI., ga je leta 1977 razglasil še za svetnika.

V zapisih samostana sv. Marona v Annayi je do danes zabeleženih več kot 33.000 čudežev ozdravljenja. Poleg tega v Libanonu in tujini poročajo še o tisočih čudežev, ki še niso zabeleženi.

Sv. Šarbel goduje 24. julija.

Misli sv. Šarbela:

- »Kristus je pot. Bodite trdni v Kristusu in vztrajajte na poti; ne pustite, da vas karkoli spelje z nje.«

- Človek, ki moli, živi skrivnost bivanja, človek, ki ne moli, pa komaj obstaja.
- Uspeh v življenju je sestavljen iz tega, da brez sramu stojiš pred Bogom.
- Če želite, da bo vaša duša rešena, prosite Devico Marijo, da bo posredovala za vas. Ona vam bo zagotovila odrešenje!
- Nenehno vztrajajte v molitvi, da bi razumeli Njegovo voljo in živeli po njej, ne da bi jo spreminjali. Očetova volja je vedno v vaše dobro.
- Družina je osnova Gospodovega načrta. Vse sile zla usmerjajo vse svoje zlo v uničenje družine, ker vedo, da bodo s tem zamajani temelji Božjega načrta. Vojna hudobnega proti Gospodu je njegova vojna proti družini in vojna hudobnega proti družini je jedro njegove vojne proti Gospodu. Ker je družina Božja podoba, se hudobni že od začetka stvarjenja tega vesolja osredotoča na uničenje družine, temelja Božjega načrta.
- Ni treba iti daleč, da bi videli dokaze satanovega načrta v današnjem svetu, saj je družina v sodobni kulturi še bolj razdrobljena in razdeljena.

Čudež, preučen za beatifikacijo:

Sestra Marija Abel Kamar iz Hammane, sestra reda Dveh presvetih src, je vstopila v samostan leta 1929 in bila zdrava do leta 1936,

ko so se začele hude bolečine v trebuhu, tako da je izbruhala vse, kar je pojedla. Številni specialisti so jo zaman zdravili. Trdili so, da ima čir na želodcu, rentgenski posnetki pa so pokazali, da so trebušna slinavka, žolčnik in ena ledvica zlepljeni v kepo, kar jih ovira pri delovanju. Po prvih dveh operacijah rezultati niso bili zadovoljivi. Od takrat naprej so bile bolečine 14 let vedno močnejše. Njeno telo je shušalo, saj je nenehno bruhalo. Spremljala jo je tudi neznosna bolečina v kosteh.

Sledile so različne krize: ohromelost desne roke, potreba po palici za hojo, propadanje zob, invalidski voziček ... Smrt je bila že zelo blizu, ko je izvedela za čudeže očeta Šarbela. Prosila ga je za pomoč. Pojavil se je v njenih sanjah. Dvignil je roko in jo blagoslovil. Z nekaj nunami se je odpravila iz Bikfaye v Annayo. V samostan je prišla v brezupnem stanju. Odnegli so jo do groba očeta Šarbela. Komaj se je dotaknila nagrobne ploščice, je začutila toploto v hrbtu. Medtem ko je molila ob krsti, so se na ploščici z imenom sv. Šarbela pojavile kapljice tekočine. Obrisala jih je s šalom in jih nanesla na obolela mesta. V trenutku je bila ozdravljena, takoj je vstala in hodila.

Pripravila: Klavdija Lukan

Viri: Elias Turk: Lamp of eternal lights,

<http://www.saintcharbel.com> in

druge internetne strani

ROŽNI VENEC SPREMINJA ŽIVLJENJE IN SMRT

Gospod Jezus!

Po svoji Materi me vabiš k molitvi,
z izkušnjo zahodne Cerkve mi predlagaš rožni venec,
molitev ponavljanja zdravamarij in očenašev.

Z njo stopam v Marijino srce,
v katerem so živo prisotni dogodki
Tvojega in njenega življenja.

Gospod Jezus!

Marija ni takoj razumela svojega novega poslanstva,
vendar ga je sprejela in premišljevala,
saj je bilo povezano s Tabo.

Po oznanjenju je odhitela k noseči sorodnici Elizabeti,
rodila te je v težkih okoliščinah v Betlehemu
in darovala v templju, kjer te ju tudi našla,
ko si med starostami ostal kot mladenič.

Gospod Jezus!

Marija te je spremljala ob krstu za Tvoje poslanstvo,
srečala sta se v Kani in izprosila je prvi čudež.

Po Božji previdnosti je hodila po križevem potu
in sotrpela tvojo bolečino do zadnjega diha.

Verovala je tudi v temi smrti in pokopa,
zato je s Tabo stopila v velikonočno jutro
in z apostoli dočkala binkošti.

Kot svojo Mater in Mater Cerkve si jo vzel v nebesa,
kronal si jo za Kraljico nebes in zemlje.

Gospod Jezus!

**Molitev rožnega venca spreminja svet,
to je skrivnost veselja in moči vernikov.**

**Ob tej molitvi ljudje zadihajo, se povežejo,
odprejo se za darove Svetega Duha in jih uresničijo.
Rožni venec spreminja čas in ljudi, v življenju in v smrti,
je molitev korenin in obenem prihodnosti,
predvsem pa je molitev srca in tistih odločitev,
ki zadevajo življenje, srečo in blagoslov.
Gospod, naj me ta molitev vodi tudi k Tebi
in k Tvoji Materi Mariji.**

Primož Krečič

MOLITEV ROŽNEGA VENCA

ŽELELA SEM IZKUSITI MOČ ROŽNEGA VENCA

Z rožnim vencem sem se srečevala že od malih nog, saj je z nami živela teta, ki je edina imela verske predmete v sobi. V tej sobi je bil vedno poseben občutek. Starši so nas sicer pošiljali k verouku, k zakramentom, a vedno le s teto. V cerkvi pa mi je bilo vedno zanimivo gledati roke, ki so na različne načine držale rožni venec. Tudi sama sem si ga doma poskušala na podoben način ovijati okoli prstov, dlani in zapestja. Seveda se njegovega duhovnega pomena takrat nisem zavedala. Ko sem bila stara 20 let, sem prvič romala v Medžugorje. Po vrnitvi s

tega romanja pa sem si zelo želela moliti rožni venec, saj sem tam izvedela za njegovo vrednost. Doma sem spraševala teto, kako se moli, in si vse lepo zapisovala. V veliki želji po molitvi sem začela obiskovati molitveno skupino, ki jo je vodil pokojni gospod Dinko Bizjak. Tam smo molili rožni venec v cerkvi, in to tudi pozimi, pokriti z odevi, saj je bila cerkev res ledena. A vsi smo imeli veselje. Kasneje sem se pridružila Prenovi v Duhu v naši župniji ter nadaljevala v Ljubljani v Hiši Kristusa Odrešenika, kjer sem doživela še dodatno poglobitev vere.

Obiskala sem tudi Paray Le Monial. Nekje vzporedno pa sem si želela še bolj konkretno izkusiti moč rožnega venca ter se zato odločila en teden, od ponedeljka do petka, vsak dan zmoliti vse tri dele (takrat ni bilo še svetlega dela). Na razna povabila prijateljic se nisem odzivala, saj mi je to bilo najpomembnejše. »Oh, spet moli!« je bilo slišati. Poleg tega pa sem se še tri dni (ponedeljek, sreda, petek) postila ob kruhu in vodi ter bila vsak dan pri sveti maši. Moja prošnja je bila, da bi moj fant lahko odpuščal. Bog je na to odgovoril na presunljiv način, tako da smo kasneje temu fantu izprosili še spreobrnjenje

in zakramente. Ni pa ostal moj fant, Bog mi je v svoji previdnosti namenil moža, ki je zagotovo veliko bolj primeren zame.

Ni potrebno posebej razlagati, da je rožni venec postal moja vsakodnevna molitev, ki pa ni nikoli enaka, saj se jo trudim moliti čim bolj s srcem in je to kakor vedno novo srečanje z Marijo, Jezusom, ki mi vedno še kaj pojasnita. Kot človek se tudi sama kdaj raztresem, zato si, vsaj kadar lahko, pomagam s sliko Marije, Usmiljenega Jezusa in s križem. Pomaga mi tudi nasvet pokojnega duhovnika Igorja Loviščka: vedno si pripravim še dva listka in svinčnik, da morebitne pomembne stvari, na katere bi, v bojazni, da jih pozabim, med molitvijo kar naprej mislila, raje takoj zapišem. Če mi le čas dopušča (najraje zjutraj pred službo ali med vikendom pred skupno molitvijo z možem), pa si najraje še prej vzamem čas za osebno molitev, ki pa je zelo različna. Npr. lahko je to premišljevanje ob sporočilu iz Medžugorja, pa pogovor, zrenje križa v tišini in samoti ... res ni niti en dan enak drugemu. Tako je vstop v molitev rožnega venca še bolj poglobljen.

Želela bi si, da bi vsaj »Medžugorci« (slovenski romarji v Medžugorje) resnično poskušali moliti s srcem, kot si želi Marija, ter da bi resnično premišljevali petnajst minut skupaj z Marijo o skrivnostih,

kadar se pripravljajo na posvetitev. Če bi to prešlo v vsakodnevno navado, bi bilo pa še bolje, saj bi lažje sprejemali tudi vse tisto, kar nam prinaša življenje.

Seveda je rožni venec zelo primeren med vožnjo, v različnih čakalnicah ali ko ne moreš zaspati ... Prav pri slednjem imam izkušnjo, da če sem ga zato, da bi zaspala, molila bolj medlo, nisem zaspala. Če pa sem se usedla na postelji in ga začela moliti odločno, s srcem, v zavesti, da bo nekomu Marija lahko pomagala, sem po eni desetki že zaspala.

Tudi v naši cerkvi smo pred 25 leti ustanovili molitveno skupino. Molimo pred Najsvetejšim, in sicer

rožni venec in še rožni venec Božjega usmiljenja, naš duhovnik pa je vedno v spovednici. Po maši zmolimo še litanije in prejmemo blagoslov z Najsvetejšim. Pred štirinajstimi leti smo uvedli tudi celodnevno češčenje na prvi petek ... V teh letih sta iz naše županije izšla dva duhovnika. Saj ne vemo zagotovo, kaj vse je k temu pripomoglo, a zaupamo lahko, da je tudi Marija imela »prste vmes«.

Z rožnim vencem delamo Mariji veselje, saj nam tako lahko pomaga. To so njej najljubše in najbolj dišeče rože. Tega se zelo veselim.

Sonja Kocjančič

*Doslej še nisem tako potrebovala
vaše molitve kot zdaj.
Nikoli do zdaj vas še nisem
tako prosila, da držite
v rokah rožni venec.
Močno ga držite.
Jaz pri Očetu
zelo molim za vas.*

Kraljica miru, 18. marec 1992

Foto: www.franciscanmedia.org

ROŽNI VENEC – NAVDIHUJOČA MOLITEV

Zapisal bom nekaj misli o pomenu molitve rožnega venca v mojem življenju.

Od papeža sv. Janeza Pavla II. imamo kar štiri dele rožnega venca, ob katerih premišljujemo skrivnosti iz Marijinega in Jezusovega življenja. Porazdeljeni so lepo na vse dni v tednu, kar jim tudi daje vrednost in pomen, ko se dnevi vrstijo. Vsak del rožnega venca, pa naj bo to veseli,

svetli, žalostni ali častitljivi del, mi daje moč in mi je spodbuda tako v lepih kot tudi v manj lepih trenutkih življenja.

Nekoč sem bil do molitve rožnega venca skeptičen. Spraševal sem se, ali je res potrebno zmoliti toliko zdravamarij. Ko pa sem se potrudil in začel rožni venec moliti pogosteje, sem začutil, kako je ta molitev navdihujoča. Še večjo vrednost pa sem odkril, ko sem začel rožni venec moliti redno vsak dan. Dodajal sem v molitvah pred desetko še svoje prošnje in zahvale ter svoje misli ali pa sem prebral kakšno Marijino sporočilo iz Medžugorja. Tako sem ga še sam dopolnil za svoje potrebe in zdelo se mi je še veliko bogatejše.

Kot navdušenec nad Medžugorjem in tudi pripovedovalec o tem svetem kraju na avtobusu na poti h Kraljici miru z veseljem vodim to molitev. Marsikdo pravi, da mu je ta molitev nekako predolga, enolična. Ko molimo skupaj, pa svoje mnenje marsikdo spremeni. Če tega ne pove na glas, pa se da to razbrati z obraza posameznika, ki je v sebi pomirjen in bolj sproščen. To daje tudi meni moč in potrditev, saj po tem vem, da je prav, da se ta molitev moli. Običajno za romarje dodam še tisto, kar je

nekje napisal Ivan Sivec – »pojasnilo«, zakaj smo Slovenci pod Triglavom obstali. Zakaj le?! Ker smo že od davnih prednikov sem molili rožni venec.

Vedeti moramo tudi to, da je molitev rožnega venca velikokrat obrnila svet na bolje, končala vojne. Znanih in dokumentiranih je več primerov.

Vrednost molitve rožnega venca mora spoznati vsak sam. Zame osebno ima ta molitev res globok pomen, pa naj jo molim sam ali pa v molitvenih skupinah. Vsakič ima drugačno moč in vrednost.

Nekateri pravijo: »Moliti je treba, pa bo vse dobro.« Seveda to drži, ampak če moliš po ukazu ali kar tako, zaradi navade, potem velja taka molitev toliko kot nič. Veliko ljudi ne moli s srcem. Njihova molitev je nekako prazna, bi rekel.

Ko namreč zares moliš, se zavedaš, da nisi sam. Povezan si z Nekom in v molitvi se pravzaprav z Njim pogovarjaš. Sam v takem pogovoru z Bogom utrjujem svojo vero ... Bolj kot se potrudim in tudi kaj žrtvujem zraven za lepšo in bolj zbrano molitev, večje je tudi moje zadovoljstvo, bolj me molitev bogati in krepi.

Čas, ki ga porabim za molitev, se mi nikoli ni zdel izgubljen čas. Najraje molim rožni venec zvečer, ko ležem k počitku. Kdaj pa kdaj sem tudi pred koncem molitve zaspal. Ko sem se spet zbudil, pa sem vedno vedel, kje

moram nadaljevati, da sem molitev lahko zaključil. Nehote sem se pri tem nasmehnil, bilo mi je toplo in prijetno pri srcu.

Vesetje do molitve rožnega venca je zame poseben dar od Boga in rad ga sprejemam in uresničujem v svojem življenju.

Tudi vam, dragi bralci, želim, da bi odkrili ta dar, dar molitve rožnega venca.

Jurij

Foto: Ćani in Radio Mir Međugorje

MEDŽUGORSKE MOLITVENE SKUPINE

DESET LET MOLITVE H KRALJICI MIRU

V mesecu septembru mineva deset let od prvega romanja sežanske župnije h Kraljici miru v Medžugorje. Eden izmed sadov Marijinega klica se je udejanil čez tri mesece, ko je decembra istega leta v naši župniji zaživela medžugorska molitvena skupina. V tem obdobju se je v skupini zvrstilo okrog 25 molivk.

Vztrajanje v skupini je neprecenljiv dar ali kot v svojih sporočilih pravi nebeška Mati: molitev prinaša radost v skupini in skupnosti. Vabi nas, da bi preko molitve vsak dan znova živeli v živem odnosu z Bogom:

»Dragi otroci! Z materinsko ljubeznijo želim vsakemu od vas odpreti srce in vas naučiti osebne edinosti z Očetom. Da bi to sprejeli, morate doumeti, da ste za Boga pomembni in da vas kliče vsakega posebej. Morate dojeti, da je vaša molitev pogovor otroka z Očetom, da je ljubezen pot, po kateri morate iti. Da je ljubezen pot do Boga in do svojega bližnjega. Preko vaših molitev lahko pomagam, da se čim več src odpre mojim sporočilom. Molite po mojih namenih. Jaz sem z vami in posredujem pred svojim Sinom za vsakega izmed vas. Recite s srcem DA Očetu in pojdite na pot odrešenja, na katero vas kliče po

Svetem Duhu. Prosim ga, da bi po Njem bili Božji otroci in moji apostoli.«

K enourni molitvi se zbiramo vsak torek pred večerno sveto mašo.

Hvala vsem, ki ste že in še boste odgovorili na Materin klic molitve, miru in Božje ljubezni ter se nam pridružili.

Kraljica miru, hvala za vse radosti, milosti in blagoslove, ki smo jih bili v teh desetih letih deležni v župnijski skupnosti po Tvoji in naši molitveni skupini.

Adrijana

BILO JE MILOSTNO ...

Pisalo se je leto 1989, ko se je v cerkvi sv. Martina v Velenju po navdihu Marije – Kraljice miru iz Medžugorja ustanovila molitvena skupina. Dve od mnogih gorečih molivcev in častilcev Kraljice miru, naše ljube »Góspe«, ga. Danica in ga. Pepca, sta častilke in častilce Kraljice miru nagovorili tako, kot je njiju nagovorila ljubljena medžugorska Marija.

Molitvena skupina se je vsak teden večala. Zbirali so se vsak četrtek uro in pol pred sveto mašo. Bil je milostno in veličastno, saj so vedeli, da je Kraljica miru ves čas z njimi. Njej na čast so molili, peli, brali in premišljevali Božjo besedo. Niso pa molitvene ure bile samo v cerkvi sv. Martina, ampak so srečanja bila tudi

na domovih. Pri družini Skaza, pri gospe Miciki, pri pokojni gospe Justiki in pri pokojni gospe Nežki so se zbrali enkrat mesečno in z velikim veseljem častili ljubljeno Marijo. Prostor, v katerem je bil Marijin kip, je bil vedno poln. Ja, tako radi so molivci hodili tja, kjer je bila Marija. Žal je večina teh gorečih častilcev in molivcev že pokojnih.

Glas Marije pa je še vedno milosten, nežen, umirjen ... in ta molitvena skupina še vedno posluša, kaj Marija sporoča. Vsak četrtek ob 17.30 na istem mestu kot pred 34 leti.

Verica Žižek

3. MLADINSKI FESTIVAL V RADENCIH

Naš cilj je iti z Marijo in ta cilj približati tudi mladim

Ideja, ki se je v mladih iz škofije Murska Sobota rodila leta 2019, raste in v soboto, 26. avgusta 2023, se je v Radencih odvijal že tretji Mladinski festival, ki ga Škofijski odbor za mladino Murska Sobota (ŠOM) prireja po vzoru Mladifesta v Medžugorju.

Eno izmed vprašanj, ki smo si ga zastavljali pred festivalom, je bilo: Kako bo ta festival drugačen od prejšnjih? – isto geslo *S teboj, Mati Marija*, ista lokacija, podobna časovnica ... Sedaj, ko je festival že mimo, sem prepričana, da na to vprašanje lahko odgovorim: vsako leto je več veselja! V mladih, ki se udeležijo festivala, se potencira tisto pristno veselje, ki ga lahko da samo

Bog. Po napornem in vročem dnevu so nam oči še kar žarele, ko smo pozno zvečer peli *Evenu Shalom in mir naj bo s teboj*; in mir je bil res z nami, v nas.

Celodnevni program, ki je bil zaobjet z molitvijo, pesmijo in plesom, smo začeli ob 10. uri zjutraj. Veseli smo, da so se nam letos pridružili gostje, ki so za nas pripravili zanimive kateheze in pričevanja: medžugorski župnik p. Zvonimir Pavičić, s. Ana Šuštar, Mateja Količ, zakonci Jana in Leon Kuzma ter Polona in Tadej Stegu. Z nami so podelili svoje dragocene življenjske izkušnje, ki so lahko mnogo mladim dale novo perspektivo, kar se tiče njihovega pogleda na Boga in na Cerkev kot

občestvo. Vsebina katehez in pričevanj je obsegala tematiko poklicnosti v zakonsko, duhovniško oziroma redovniško življenje. Gostje so z nami podelili ganljive zgodbe o svojih poteh spreobrnjenja, hkrati pa nas večkrat tudi spodbudili, da naj si mladi upamo svojo vero živeti pogumno in na glas.

Tako kot medžugorski Mladifest je tudi naš Mladinski festival molitveno srečanje mladih; odnos z nebeškim Očetom lahko namreč najbolje krepimo skozi molitev. Dan smo zato sklenili z molitvijo rožnega venca, s sveto mašo in procesijo z Marijinim kipom, ki sta ji sledila še adoracija in slavljeni glasbeni večer.

Člani ŠOM-a smo s svojim voditeljem g. Aljažem Bašo izjemno hvaležni vsem, ki so pomagali pri izvedbi Mladinskega festivala ali nas kakorkoli podprli. To so naš škof msgr.

dr. Peter Štumpf, radenski župnik g. Robert Brest, župnija Radenci, v kateri je festival potekal, vsi donatorji, prostovoljci in vse pridne

roke, ki so nam nesebično priskočile na pomoč.

Mladinski festival je tudi v ekipi, ki ga je pripravljala, le še bolj okrepil naravnost na naš cilj: iti z Marijo in ta cilj približati tudi mladim. V veliko veselje nam je, da so sadovi Mladinskega festivala vidni tudi v mladih. Ti s tega srečanja odhajajo s spoznanjem, da niso edini mladi kristjani, ter z zavedanjem, da niso prav nič čuden, če hodiš k sveti maši

in veruješ v Jezusa Kristusa.

Ker si prizadevamo, da bi skupaj z mladimi rasli v veri živih dejanj, s svojimi dogodki nadaljujemo že takoj po festivalu. Mlade vabimo, da se nam pridružijo pri mladinskih svetih mašah, na romanjih ter ostalih dogodkih, ki jih pripravljamo.

Petra Vinčec, ŠOM MS

Foto: Sonja Kamplet Rotar

Pričevanje TUMOR JE IZGINIL

Američanka Coleen Willard, po poklicu učiteljica in mati treh sinov, je v Medžugorju podala svoje pričevanje.

Leta 2001 jo je začel boleti hrbet tako močno, da na koncu ni mogla niti vstati iz postelje. Seveda so hitro obiskali zdravnika, ki je poskrbel za nujno operacijo in ji rekel, da bo po šestih tednih že okrevala. To pa se ni zgodilo, čeprav so zdravniki rekli, da je bila operacija uspešna. Zaradi hudih bolečin so opravili še nadaljnje preiskave in ugotovili, da ima možganski tumor. Coleen ni mogla verjeti, imela je občutek, da se ji podira svet. Spraševala se je, kaj je naredila narobe, zakaj se ji to dogaja (odraščala je v krščanski družini), kako se bo s tem spopadala.

Z možem sta poiskala drugo mnenje, a je tudi v tem pisalo, da je tumor prevelik in da se ga ne da operirati. Tudi v še nadaljnjih zdravniških mnenjih se je ponavljala ista izjava ...

Že zelo izčrpana se je odločila, da gresta z možem v Medžugorje. Nista vedela, kaj ju tam čaka, a sta že ob prihodu začutila, da je tam prisoten Bog. Trdita, da se je pri sveti maši v cerkvi sv. Jakoba zgodil čudež: bolečine so izginile. Ko je Coleen med

obredom začutila, da se ji nekaj dogaja, je možu povedala, da nima več bolečin. Prosila ga je, naj jo dvigne z invalidskega vozička.

Po vrnitvi v Ameriko je obiskala svoje zdravnike in jim povedala, kaj se ji je zgodilo.

Njen mož John je dodal: »To vse skupaj ni slučaj! Danes smo spet tukaj kot romarji. Vsi smo se vpisali v Marijino šolo ... Sem prihajamo s tako polnimi srci, s toliko boleznimi, s križi. Niti predstavljati si nismo mogli, da bodo tudi nas doletele takšne preizkušnje ... 4. septembra 2003 sva bila z ženo prvič na Hribu prikazovanj. Dan prej je bila Colleen ozdravljena in se je brez težav povzpela na kraj, ki so ga blagoslovila prikazovanja Kraljice miru.«

To in mnoga druga pričevanja pripovedujejo romarji, ki so na lastnih izkušnjah občutili moč Medžugorja.

Povzeto po: <https://www.medjugorje-info.com/>

V SPOMIN VLADKA ŽELE (1920–2023)

V letošnjem letu smo medžugorski romarji izgubili še eno osebo, ki je vodila romarje h Kraljici miru v Medžugorje. V 103. letu se je 19. julija letos poslovila gospa Vladka Žele. Mlajši romarji je niso poznali, starejši smo pa o njej veliko slišali kot o najboljši vodički iz Slovenije. Bila je zelo pobožna oseba, veliko je molila z romarji in tudi z molivci, s katerimi je bila povezana v okviru binkoštna dvorane Marijanskega duhovniškega gibanja. S svojim čudovitim glasom in petjem pa je polepšala tudi marsikateri praznik. Pri dvajsetih letih se je poročila z dr. Jožetom Želetom. Imela sta tri otroke, sina Jožeta in Tomaža ter hčerko Vesno. Bil pa je vojni čas in njenega moža je vzela vojna v Teharjah. Tako je bila pri 24 letih vdova s tremi otroki. Kje je možev grob, ni izvedela do smrti! Da je otroke lahko preživela, se je odločila za študij prava in ga tudi

dokončala.

Najstarejši sin Jože je imel dobrega prijatelja, Pavleta Uršiča. Bil mu je opora, skupaj sta preživljala počitnice doma in v tujini, ob njem je Jože tudi dokončal svoj študij. Bil je že ugleden nevrolog, ko je leta 1981 z letalom potoval na počitnice na Korziki in v znani nesreči tam tudi umrl.

Težko življenje je gospo Vladko spremljalo še naprej, saj je pokopala tudi svojo hčer Vesno, ki je imela neozdravljivo bolezen.

Njen sin Tomaž, ki je živel v Avstraliji, ji je bil edina svetla zvezda. Vse počitnice jo je obiskoval in z njo preživljal dopust. Glede na njene bolezni je iskal dom zanjo in ga našel v domu starejših občanov v Medvodah. Redno jo je klical in ji, kolikor je mogel, lepšal dneve z vsemi stvarmi, ki jih je potrebovala. V domu se je gospa Vladka vključevala v različne programe, da je bila na

tekočem in da je ohranjala mentalno zdravje.

Kljub hudim preizkušnjam nikoli ni izgubila vere v Boga in zaupanja v Marijino varstvo. Zapustila nam je zgled trdne žene, ki vztraja do konca. Naj jo Bog nagradi, Marija pa

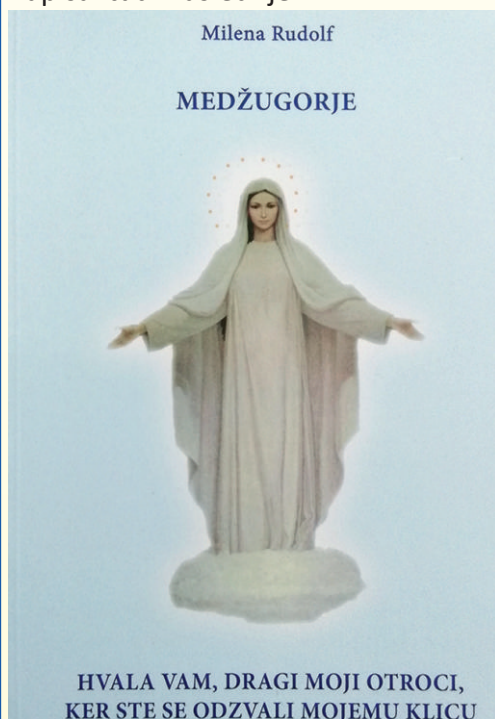
sprejme, ona pa naj se v raju veseli s svojimi najdražjimi, za katere je redno dajala za svete maše pri Mariji v Medžugorju.

Marinka Turina

Foto: Tatjana Splichal

OBVESTILO

Bralce obveščamo, da se pripravlja ponovna izdaja knjige MEDŽUGORJE, ki jo je napisala Milena Rudolf. V uvodu je o knjigi fra Jozo Zovko poleg drugega napisal tudi naslednje:

»Knjiga, ki jo je pripravila skromna pisateljica, se ne ponuja na trgu kakor tržno blago, pač pa kot lastna ljubezen, ki plemeniti. Je kakor mleko, blaga, pitna, nevsiljivo hrani, preprosta, mila, prilegajoča se duši in srcu. Že dolgo nisem bral ugodnejšega teksta, ki prinaša v srce svetlobo. Izhajajoč iz zgodovinskih dejstev kaže na preprosto čudežne poti milosti! To je osebna in dragocena izkušnja romarke, ki nas uči, kako pomembno je imeti odprto srce, v katerega se izliva milost, tako potrebna vsakemu izmed nas. Milost se pretaka po vsakem človeku in po Cerkvi do vsakega odprtega srca ...

Spoštovani bralci, z veliko

hvaležnostjo priporočam to knjigo in se zahvaljujem za vsakega romarja iz Slovenije. Prepričan sem, da je slovenski odstotek romarjev glede na število prebivalstva največji. Vsako srečanje z romarji mi je bilo v veliko veselje in hvaležen sem za ljubezen, ki sem se jo naučil od slovenskih romarjev na Brezjah in v ostalih duhovnih centrih. Vi ste narod Gospe ...«

Knjigo lahko naročite na telefonski številki **041/254-927**.

Razmišljanje

DA BI VAŠE SRCE OBČUTILO BOGA LJUBEZNI ...

*Spodbude s. Emmanuel ob sporočilu Kraljice miru
po vidkinji Mariji 25. avgusta 2023*

Vesela sem, da sem pri tokratnem videnju lahko bila ob vidkinji Mariji. Bila je zelo vesela, vedra, ljubezniva do vseh nas, prevajalcev.

Marijino sporočilo se začne tako: *V tem milostnem času vas kličem k molitvi s srcem.* Devica nam je ponovno dala znamenje – da smo v času milosti! Spomnimo se, da je Gospod rekel Favstini Kowalski, pa tudi drugim, da je **sedaj čas milosti. V času svojega življenja na zemlji smo v času milosti.** Kasneje pa bo prišel čas pravičnosti. Duše v vicah zelo obžalujejo, da so na zemlji zanemarile čas milosti. Ta čas je zelo omejen. V tem milostnem času je

priložnost za spreobrnjenje, vrnitev k Bogu, za povezanost z Bogom ter za pripravo na nebesa.

Bog kliče vsakega na svoj način. Nismo vsi poklicani k verskemu življenju v posvečenem življenju, tudi poklicanost v zakonsko življenje – prek zakramenta svetega zakona – je posvetitev. Vsi pa smo poklicani, da sledimo Gospodu in ne zamujamo milosti, ki prihajajo iz nebes. Treba je zbirati te milosti.

Marija nas še vedno vabi **k molitvi s srcem.** Neki pater je rekel, da je vsaka zdravamarija, kot bi poljubili Jezusa, in kot vrtnica, ki jo prinesemo Devici. V enem svojih sporočil je

Marija rekla: **»Ne morem, da ne bi bila tu, kjer vonjam vrtnice.«** Torej je vsakič, ko zmolimo morda le eno zdravamarijo ali pa desetko rožnega venca, ona z nami.

Moliti s srcem se ne nanaša le na srce. V bibličnem smislu srce pomeni celo bitje. Molitev je skrb za naše celotno bitje, za našo inteligenco, spomine, občutke ... Molitev rožnega venca pa je najbolj učinkovito orodje za to, da molimo s srcem. Skrivnosti rožnega venca nam pomagajo, da se osredotočimo na Jezusa in Marijo in prek kontemplacije obeh prejemamo milost, da vsrkavamo vse, kar prihaja od Kristusa.

Naj bodo vaša srca, otročiči, dvignjena v molitvi k nebesom, da bi vaše srce občutilo Boga ljubezni. Tudi beseda »dvigniti« ima poseben pomen v Svetem pismu. S psalmi pogosto molimo: »K Tebi, Gospod, dvigam svojo dušo ...«, »Naj se moja

molitev dviga k Tebi ...« »Dvigniti« nosi s seboj idejo o odhodu na goro. Ko smo na gori, smo odmaknjeni in višina nam spremeni pogled. Ko nam Devica reče, naj dvignemo svoja srca k nebesom, nam pove, naj mislimo na nebesa, se odmaknemo, odložimo vse, kar je preveč zemeljsko, kar nas srka vase, kar razjeda in použiva našo notranjost. Nebesa so namreč naša prihodnost.

Čudovito je, da v preizkušnjah, bolečinah, težavah lahko pomislimo, da nas čakajo nebesa. Nekega dne sem ob smrti svoje prijateljice srečala Vicko, pa mi je rekla: »Sveta smrt, sveta smrt ...« Rekla sem ji: »Tebi je lahko govoriti 'sveta smrt', ker si videla nebesa!« Vicka mi je rekla, da so nebesa velik in prostran prostor brez konca. V tem prostoru sta z Jakovom videla veliko ljudi, ki so plesali, molili, bili neskončno srečni. Marija je ob tem rekla: »Poglejta,

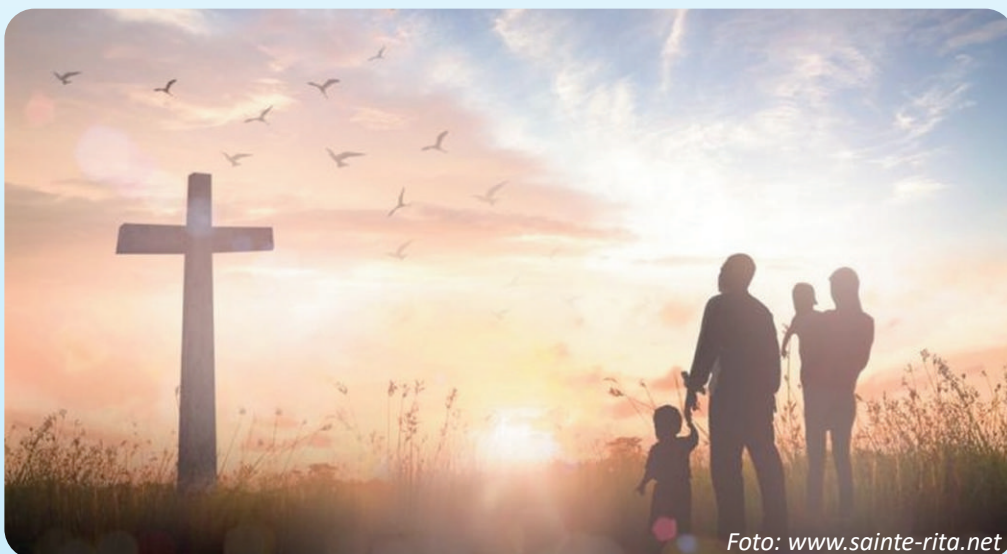

Foto: www.sainte-rita.net

draga otroka, kako so ti ljudje srečni, nič jim ne manjka!»

Zemeljsko življenje je polno frustracij, neizpolnjenih pričakovanj in nepotešenih želja, praznine, v nebesih pa je polnost, neskončna sreča. To je edinost z Bogom, ki je ljubezen. Treba je gledati proti nebesom, to je zelo ohrabrujoče. Veliko ljudi danes gleda le predse – kot kokoš, ki kljuva le po 3 cm² pred seboj, kot je slikovito rekel neki duhovnik ... Zato je treba čim pogosteje razširiti pogled in dvigniti svojo dušo, gledati v tisti perspektivi, ki nam zagotavlja nebesa. Kakor molitev dvignimo tudi svojo bolečino, ki jo darujemo – to je največja molitev, pravi Marija.

Da bi vaše srce občutilo Boga ljubezni. Nekdo mi je rekel, da blagostanje povzroča slabo počutje. To je težava današnje (zahodne) generacije. Danes se navezujemo le na blagostanje, uspeh, materialne stvari, denar, izčrpavanje tretjega sveta. To ne vodi v nebesa. Naši bratje Judje imajo kavano, namenitev molitve, ki vodi k resnični molitvi, v kateri se res potopimo v Boga (Gl. revijo št. 5-6).

Devica je povedala, da prihaja v Medžugorje prek 42 let zato, da bi se mi rodili v Bogu, torej v nebesa. Spomnim se italijanskega duhovnika Daniela Natala (umrl 6. julija 1994, star 75 let), ki je imel izkušnjo, da je najprej umrl pri nekaj več kot 40

letih. Pater Pij ga je šel iskat v vice in ga z močjo molitve privedel nazaj na Zemljo, da je dobil drugo priložnost. Daniel je povedal: »Ko sem bil mrtev, sem videl Jezusa. Videl sem tudi sveto Devico ... Na Zemlji si ne moremo predstavljati, kaj je Božja ljubezen.« Povedal je, da je to neustavljiva privlačnost. Imel je samo eno željo, da bi se potopil v tiste roke ... Tedaj pa je videl svoje življenje in vse trenutke, ko je rekel NE Gospodu in je razumel, da mora v vice, da se očisti grehov ... Najbolj se ga je dotaknilo videnje Kristusa. »Imel sem občutek, kot da sem Zanj edini, ki me ljubi z neizmerno ljubeznijo.« Jezus Kristus je ljubezen sama in vsa njegova ljubezen je zame. To ne

pomeni, da Kristus ne ljubi drugih. Njegova polnost se daje vsakomur. Razumel je, zakaj so vice tako mučno trpljenje – ker so duše še ločene od Boga.

Ko srečamo Boga, je to eksplozija veselja in sreče. Devica želi, da bi to ljubezen čutili že v molitvi, ko dvigamo svoja srca k Bogu. Čudovito je, da nam daje tako sporočilo, ki je prav redko: *da bi vaše srce občutilo Boga ljubezni, **ki vas ozdravlja** in ljubi z neizmerno ljubeznijo*. Prerok Malahija pravi: »*Vam pa, ki se bojite mojega imena, **vzide sonce pravičnosti** in ozdravljenje bo v njegovih perutih. Izšli boste in boste poskakovali kakor telički iz staje*« (Mal 3, 20).

Sonce pravičnosti – to je Kristus. To me spominja na adoracijo. Ko častimo Kristusa v Najsvetejšem zakramentu, iz svete hostije žarči Njegova moč. Njegova resnična prisotnost žarči ljubezen, življenje, mir, veselje, usmiljenje. Tudi mi smo povabljeni, da pokleknejo pred Najsvetejši zakrament in Ga častimo – adoriramo. **Ne puščajmo tabernaklja osamljenega!** Jezus gori od želje, da bi ogenj, ki ga je vrgel na zemljo, zagorel. Tisti ogenj, ki tako želi razsvetljevati. On je razsvetljeval s svojim trpljenjem in vstajenjem, s tem, da je poslal svojega Svetega Duha. **To so žarki svetlobe, ki nas ozdravljajo.** Ozdravljajo dušo in telo, temelj ozdravljenja pa je naša vera.

Jezus nas vabi, da Ga spoznamo kot Božjega Sina, kliče nas, pripravlja, mi moramo le odgovoriti svoj DA. Da, želim sprejeti sonce pravičnosti prek teh žarkov, ki prinašajo ozdravljenje moje duše. Sprejem preizkušenj, ki jih Gospod preobrazi v koristne za nas, pa nam pomaga, da se očistimo; tako nas rešuje za Božje kraljestvo.

Tudi po svojih domovih imejmo križe ali ikone in jih častimo. Kajti **Bog ljubezni**, o katerem nam govori Devica, nas ljubi z neizmerno ljubeznijo.

Vicka je rekla, da je v nebesih brezmejna sreča. Za to neizmerno srečo **smo bili izvoljeni od Gospoda** (Ef 1,4) že pred stvarjenjem sveta.

Pomislimo na evangelij o Natanaelu, ki je dvomil, da more priti kaj dobrega iz Nazareta (Jn 1,43–50). Sledil je Filipu, ki je povedal, da so našli Mesija, in ga povabil: »Pridi in poglej!« Jezus pa je za Natanaela rekel: »Poglejte, pravi Izraelec, v katerem ni zvijače.« V nadaljevanju mu je Jezus rekel, da ga je videl pod smokvinim drevesom, kar bi v judovskem jeziku pomenilo, da ga je videl brati toro (postavo). Natanael je odgovoril: »Rabi, ti si Božji Sin, ti si Izraelov kralj.« Kaj se je zgodilo, da je v tako kratkem času Natanael popolnoma spremenil svoje mišljenje, imel odprto srce in prepoznal Kristusa? **Srečal je Tistega, ki ga je ustvaril**, ki ga je oblikoval s svojimi rokami, ki ga ne pozna le od

spočetja v materinem telesu, temveč ga je izvolil veliko prej. Srečal je Ljubezen. Tistega, ki ve vse o njem. To je spoznanje, ki daje **željo in veselje do življenja**. Natanael je bil malo vzvišen, ko se je vprašal, kaj more priti dobrega iz Nazareta. Nato je spoznal, da je Kristus Ljubezen.

Srečanje s Kristusom je dejanje, pri katerem se sprosti Ljubezen, ki nam daje željo po življenju. To je tisto, kar danes manjka veliko ljudem, posebej mladim, pa tudi starejšim. Danes ni več želje po življenju! Ker ljudje ne vedo, kaj sploh je življenje in čemu služi, si ga zlahka jemljejo ... Mi smo pa *ljubljeni z neizmerno ljubeznijo*.

Naj povem še, kaj se je nekoč zgodilo veliki mistikinji **Marti Robin**. Živela je v tesni povezanosti z Jezusom Kristusom, da je tudi ona postajala Ljubezen. Če ste jo obiskali, je še po 30 letih vedela vse o vas – kdo ste, kaj ste ji povedali. Ker je ljubila, je ljudi gledala s srcem. Živela je blizu Lyona. Tam je bil neki moški, ki se je z dvema metresama iz bara odločil, da obišče Marto Robin. Popivali so, počeli vse najbolj nizkotne stvari in niso več vedeli, kaj bi še delali, da bi zadostili svoji praznini ... Tako je nekdo dal idejo za »še večjo zabavo«. Rekel je: »Veste, tu blizu v Châteauneuf-de-Galaure živi nora starka, za katero pravijo, da je mistikinja, da ima stigme, hodijo je gledat kot neko svetnico ... Predlagam, da jo obiščete.« Odločili

Foto: www.martherobin.com

so se, da bodo šli vsi trije. Načrtovali so, da bodo prišli do nje in tam na vso moč preklinjali, uporabljali najbolj grozne psovke, kletve, najbolj zavržne besede. Veselili so se, kako se bodo pri tem zabavali. Vse je šlo po načrtu, vpisali so se na listo obiskovalcev. Pripravljali so se s pobožnostjo, ki se je zahtevala, bili so celo bolj zagnani kot ostali. Tako so dobili dovoljenje za obisk Marte Robin. Vstopili so vsi trije. Po kratkem pozdravu so zaslišali glas, ki je prihajal z male postelje in jim je govoril: »Žalite me, kolikor morete, kajti ne zaslužim drugega, kot da me žalite!« Bili so šokirani in so se začeli opravičevati: »Oprostite, gospa, nismo prišli zaradi tega ...« »Ali se spominjate tega in tega dne v tem in tem baru v Lyonu, ko niste vedeli, kako bi se še bolj zabavali in ste se

spomnili 'nore starke', ki bi jo šli žalit? ... Veselili ste se, kako se boste pri tem smejali in zabavali«. Bili so šokirani in ostali brez besed. Kaj pa je storila Marta? **Dve uri jim je govorila o Božji ljubezni.** Nič jim ni očitala, nič ni govorila o njihovi preteklosti, nič o njihovih grehih, samo o neizmerni Božji ljubezni. Kakšno gostoto Ljubezni jim je posredovala, kakšno ljubezen, kakšen ogenj ljubezni! Kaj je bila posledica tega »tečaja«? En menih in dve redovnici! Ni se mogoče upreti neizmerni Božji ljubezni!

Neizmerna Božja ljubezen nas preobraža, nam daje nebesa v naših srcih. Ustvarjeni in izvoljeni smo pred začetkom sveta. Izbrani smo v Kristusu **iz Ljubezni za ljubezen.** To je naše veselje, sreča, naše upanje, tisto, kar moramo pričevati svetu. Svet je žalosten, ljudje so kot izgubljene ovce, v veliki večini zafrustrirane. Zato jim moramo pomagati.

To je čudovito sporočilo, da nas spomni, kdo je Bog, spomni nas na Njegovo neizmerno ljubezen in na nebesa. Sprejmite to sporočilo in ga živite, pričujte o Božji ljubezni. Molite, da boste mogli prejeti to ljubezen, da bi jo prinašali drugim.

Pripravila in priredila: Marta Ciraj

Vir: <https://www.youtube.com/watch?v=Sg6WzOJitcA>

v=Sg6WzOJitcA

MOLITEV ZA SLOVENIJO pri Mednarodnih Marijinih obrokih (MMI)

**marijini
obroki**

preprosta rešitev
za lačne v svetu

**mary's
meals**

a simple solution
to world hunger

V avgustu 2023 smo tudi pri nas doživeli hude preizkušnje, saj je narava pokazala svojo moč in poplavlila velik del naše domovine. Naši prijatelji iz **Mednarodnih Marijinih obrokov** s Škotske so se nemudoma odzvali z vprašanjem, kako nam gre.

V sočutnem pismu je njihova predstavnica Anna med drugim napisala: »Marta, hudo mi je, ko slišim, da je to zadelo toliko ljudi. Grozljivo je, da se pojavljajo take naravne katastrofe. Lahko bi naslovila prošnjo na Molitveno skupino Mednarodnih Marijinih obrokov (MMI), da bi molili za Slovenijo. Kaj meniš?«

Seveda sem odgovorila pozitivno in kmalu dobila potrditev, da molijo za nas.

To nam lahko ponudijo, saj nič ne stane, ima pa lahko velik učinek pri Bogu in Mariji.

Denarna sredstva pa v celoti pošiljamo tistim, ki jih še bolj potrebujejo, ki so še v večji stiski, saj v teh državah niso vzpostavljene institucije za pomoč, kot je to urejeno pri nas. Solidarnost med ljudmi je tudi tam velika, a je tisto, kar lahko nudijo, borno in premalo. Zato še naprej, kljub stiski tudi v Sloveniji, prosimo za pomoč tudi najrevnejšim otrokom sveta.

Dragi prijatelji, v preteklih dveh mesecih (julij in avgust) ste darovali 6730 € in tako pomagali 305 otrokom.

Hvala vam za vašo dobroto. Marija je vesela vaše pomoči.

Pripravila: Marta Ciraj

Društvo prijateljev Medžugorja –
MIR Slovenija
Černetova 20, 1000 Ljubljana
SWIFT: HDELSI22
IBAN: SI56 6100 0002 0668 137
SKLIC: SI00 19832002
NAMEN: Marijini obroki
KODA NAMENA: CHAR

DONACIJE S SPOROČILI SMS

Vabimo vas, da pošljete sporočilo SMS s ključno besedo MARIJA10 na številko 1919 in prispevali boste 10 EUR, uporabniki Telemacha pa lahko napišete MARIJA10 ali MARIJA5 in prispevali boste 10 EUR ali 5 EUR za prehrano najrevnejših otrok v šoli. Prispevate lahko uporabniki mobilnih storitev Telekom Slovenije, Telemacha, A1 in T-2.

Pravila in pogoji za sodelovanje pri storitvi SMS-donacija so objavljeni na spletni strani Društva prijateljev Medžugorja – Mir Slovenija (<https://marysmeals.si/>).

ROMANJA

POMEMBNO OBVEŠČILO

Iz župnije Rakovnik obveščajo, da zaradi velike zasedenosti njihovega parkirišča pod rakovniško cerkvijo žal **ne morejo več dovoliti, da bi avtomobili romarjev v Medžugorje tam zavzemali prostor več dni.** Tisti medžugorski romarji, ki so doslej to parkirišče s pridom uporabljali (po dogovoru ali tudi brez njega), naj problem rešijo drugače, saj bodo za vse neznane in tam dlje časa stoječe avtomobile naročili **odvoz s pajkom.**

Od 29. septembra do 1. oktobra. Odhod iz Ljubljane ob 6.00 zjutraj, nato pot mimo Grosupljega, Ivančne Gorice, Žužemberka, Vinice. Povratak v nedeljo v poznih večernih urah. Romanje bo potekalo v globoki zbranosti. Duhovno vodstvo. Vse dodatne informacije: Ivanka 070/766-577.

Od 13. do 15. oktobra. Odhod iz Kranja (ob 19.00), Ljubljane (19.30), Novega mesta (20.30) in Metlike (21.30). Povratak 15. oktobra zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759.

Od 13. do 15. oktobra, romanje z župnijo Stična. Duhovno vodstvo p. Branko Petauer, župnik. Prijave in informacije: Petra 030/308-686 ali petra@romanjemedzugorje.si

Od 28. do 31. oktobra. Odhod v soboto zgodaj zjutraj iz Medvoda (4.00), preko Ljubljane-Rudnik (4.30), Grosuplje (4.45), Ivančne Gorice (5.00), Novega mesta (5.30) in nato po avtocesti preko Obrežja v Medžugorje. Vrnitev v torek pozno zvečer. Duhovno vodstvo: p. Mio Kekić. Informacije in prijave: romanje.medzugorje@gmail.com ali po 17. uri na telefon 041/487-210, Tanja.

Od 2. do 5. novembra. Duhovno vodstvo: br. Jurij Slamnik, kapucin. Prijave in informacije: Petra 030/308-686 ali petra@romanjemedzugorje.si

Od 10. do 12. novembra. Odhod iz Kranja (ob 19.00), Ljubljane (19.30), Novega mesta (20.30) in Metlike (21.30). Povratek 12. novembra zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759.

Od 30. decembra 2023 do 2. januarja 2024 – za novo leto. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Petra 030-308-686 ali petra@romanjemedzugorje.si

Od 30. decembra 2023 do 2. januarja 2024. Odhod iz Ljubljane ob 6. uri zjutraj, nato pot mimo Novega mesta in Metlike. Romanje poteka v globoki zbranosti. Duhovno vodstvo. Dodatne informacije: Ivanka 070/766-577.

Od 4. do 7. aprila 2024. Odhod iz Mozirja skozi Šoštanj, Velenje, Celje, Šentjur, Mestinj. Duhovno vodstvo. Dodatne informacije in okvirni program: Verica 051/229-701.

MIR – Odmev Medžugorja

Naslov uredništva: Černetova 20, 1000 Ljubljana, e-pošta: revija.mir@gmail.com

Izdajatelj in založnik: Društvo Mir Medžugorje, Černetova 20, Ljubljana

Odgovorni urednik: Primož Krečič. **Glavna urednica** (in jezikovni pregled): Mirjam Sterle.

Oblikovanje: Herman Kocjančič, Mirko Budimir.

Tisk: PARTNER GRAF d.o.o., Gasilska 3, 1290 Grosuplje.

Uredništvo si pridržuje pravico do krajšanja člankov in do izbora najprimernejših člankov za posamezno številko revije.

Priporočeni dar za kritje stroškov za izdajanje revije je 20 € za Slovenijo; za države EU je 25 €; za ostali svet pa 30 €. TRR za dar iz Slovenije: SI56 6100-0002-0667-555

Naj vam Kraljica miru povrne za zvestobo in velikodušnost.

Za **naročanje ali objavljanje revije** kličite od ponedeljka do petka med 17.30 in 18.30 na tel.: 041/278-310 ali pišite na e-naslov: narocniki@drustvo-mir.si

Starejše revije so dostopne na www.medjugorje.si

V skladu z dekretom papeža Urbana VIII. in uredbo II. vatikanskega koncila izdajatelj izjavlja, da nima namena prehitovati sodb Cerkve o naravi dogajanj in sporočil, o katerih pišemo v naši reviji. Ta sodba pripada le zanesljivi avtoriteti Cerkve, katero vsi avtorji popolnoma upoštevamo. Besede, kot so »prikazanje, čudež, sporočilo« in podobne, so tukaj del človeškega pričevanja posameznikov.

12. junij 1986: »Dragi otroci! Danes vas kličem, da bi začeli z živo vero moliti rožni venec. Tako vam bom mogla pomagati. Dragi otroci, radi bi prejeli milosti, a ne molite! Ne morem vam pomagati, ker se ne želite premagati. Dragi otroci, kličem vas k molitvi rožnega venca. Naj bo rožni venec obveznost, ki jo boste z veseljem opravljali. Tako boste došli, zakaj sem tako dolgo z vami. Rada bi vas naučila moliti. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

Foto: Arhiv revije

Dar za revijo: 2,50€